

Hol kerék, hol talp.....

Így lettem a Napsugár Óvoda vezetője (2. rész)

Az előző számban megjelent történeteket szeretném folytatni vezetői tapasztalataimról, a botladozásokról melyek kísérték életemet, munkámat.

Zajlott az élet a mi kis városunkban, de óvodánkban is. Lázasan sietséggel, színes gyermekközeli bútorokkal, csodálatos gyermeki munkákkal gazdagítva alakítottuk át az óvodások öltözőjét. Erre azért volt óriási szükség, mert az intézménybe betérő ember első benyomását az előtérben szerzi. Környezetünk kezdett egyre jobban közelíteni egy igazi gyermekközpontú, XXI. századi óvoda képéhez. Ezzel párhuzamosan azonban személyi problémákkal is meg kellett küzdenem. Gondolom nem egyedi eset az, amikor valamilyen oknál fogva két ember képtelen együtt dolgozni. Anyák napi ünnepségen szembesültem azzal, hogy muszáj kezelni azokat az emberi problémákat, amelyeket eddig halogattam. A két óvónő közötti viszony elmérgesedésének egyik pontja volt, hogy az Anyák napi ünnepségre az egyik fél 11-re, a másik 10 órára hívta az édesanyákat egy közös játékra. 10 órakor pontosan elkezdődött az „ünnepség”, melyről többen lekéstek, s joggal háborodtak föl az eljárásról. Ekkor fordult elő először, hogy mind a két óvónőt behívtam a vezetői irodába, s igyekeztem moderátor szerepet felvállalva felszínre hozni a közöttük feszülő problémákat. A mai napig bizonytalan vagyok abban, hogy felszíni vagy valós problémamegoldás történt-e, mivel egyikőjük szülési szabadságra ment.

A felvilágosodás rögzös útjára léptem, amikor 2001. szeptemberében beiratkoztam a vezető óvodapedagógusi szakirányú továbbképzésre. Itt döbbsentem rá arra, hogy sok mindent nem jól csinállok. Legnagyobb segítségemre az önkritikám volt, hiszen bevállva mínuszaimat képes voltam (vagyok) a változtatásra. A szakirányú továbbképzés vezetője többek között óva intett bennünket attól, hogy az óvodapedagógusokat megkérdezzük a saját óvodánkban, ki kivel szeretne dolgozni, mert lehetetlen mindenki kívánságát teljesíteni. Én nem fogadtam meg a tanácsát, úgy gondoltam, az óvodában szükség van a csoportban együtt dolgozó párok megváltoztatására. Ezért titkos szavazással, mindenkivel leírtam kivel szeretne dolgozni. Mondanom sem kell, óriási patália lett a dologból. A kolleganők megsértődtek egymásra, az egyikük teljesen kikészült, szóval muszáj voltam meghátrálni, s hagyni, hogy minden maradjon a régiben. Csak egy év múlva a szakmai és az emberi (érzelmi) szempontokat szem előtt tartva hosszas előkészítés után, egyéni beszélgetéseket kezdeményezve, az érveket felsorakoztatva sikerült változtatnunk.

Lassan, de biztosan úgy éreztem, kezdek jó vezetővé válni, bár még mindig előfordult, hogy nem mertem szólni idősebb kolleganőmnek a számomra elfogadhatatlan nevelési eljárásairól. Mégis úgy gondoltam, jó úton járok. Elkerülhetetlen az a közhely, hogy az óvónők is „emberből” vannak. Érzékenyek, fáradtak, optimisták, pesszimisták stb... Minden jellembéli, emberi tulajdonságaikkal együtt dolgoznak ők nap, mint nap a vezetésem alatt, s nekem a rezdülésekre bizonyos esetekben figyelniem kell. Találkoztam egy régi óvodapedagógus ismerősömmel, aki panaszkodott a saját óvodavezetőjére. Amikor a következő mondat elhangzott „Képzeld, Éva ez olyan vezető, hogy amikor hazamegy, még arra sem képes, hogy elköszönjön tőlünk az óvodában.” Én nagyon megértően bólogattam, majd szégyenkezve konstatáltam, hogy nekem eddig a pillanatig soha nem jutott eszembe, hogy elköszönjek a dolgozóktól. A fenti történetet elmeséltem a kollegáimnak, akik jót nevettek rajta, s máig napig is igen ritkán fordul elő, hogy köszönés nélkül hagyjam el az óvodát.

Nehezen értettem barátnőm problémáját is, aki arról panaszkodott, hogy a pályán eltöltött 25 évre kapott jubileumi jutalmat a gazdasági irodában vette át. Számomra ez teljesen normális dolog volt. Ő azonban kifejtette, hogy számára az anyagi elismerés mit sem ér akkor, ha ez nem párosul erkölcsi, vezetői elismeréssel, ha őt nem tiszteli meg a főnöke azzal, hogy személyesen köszönje meg munkáját. Ekkor határoztam el, hogy a jubileumi jutalmak átadásához mindig írok egy köszöntő szöveget, jellemzést, színesítem a dolgozóra legjobban illő idézettel, (melyet a boríték és a virágcsokor mellé átadok) s a nevelőtestület előtt közösen ünnepeljük azt, aki ezen a pályán hosszú időt eltöltött.

Lassan körvonalazódnak kezdtek az óvodai szokások, ám továbbra is küzdenem kellett a személyi problémákkal. Tagintézményünk új óvodai csoporttal bővült, ahol átgondolatlanul két pályakezdő óvodapedagógust alkalmaztam. Többszöri ellenőrzés, látogatás arról győzött meg, hogy nem képesek a halmozottan hátrányos helyzetű gyermekeknek érzelmi biztonságot adni, szakmai tudásuk igen sok kívánnivalót hagy maga után. Felvállaltam, hogy bemutatót tartok nekik a helyszínen, többször beszélünk a szakmaiságról, de amiről szó volt az pusztába kiáltott szó maradt. Legnagyobb megdöbbenésemre az óvodapedagógusok munkaidőben főként mobiloztak és „gyermeket őriztek meg”. Másfél éves vajúdas után mérlegelve a gyermekek érdekeit úgy döntöttem, elbocsátom a két óvónőt. A döntés nem volt könnyű, hiszen emberek sorsáról volt szó, ráadásul a mi kis városunkban igen torzan, és gyorsan terjednek a hírek. **Nem bántam meg a döntésemet!**

Az óvoda tárgyi feltételének javítása érdekében különböző alapítványi rendezvényeket szerveztünk, amelyhez a városban élő vállalkozókat személyesen kerestem fel. Lelkesedésem határtalan volt, biztos voltam benne, hogy mindenki segíteni akar. Tévedtem. Többen

kioktattak, ha ők mindenkinek adnának, aki kér, akkor nekik egy vasuk sem maradna. Mérheterlenül rosszul éreztem magam, s megfogadtam, hogy megkeressük azokat a lehetőségeket, amelyek segítik az óvoda minőségi életben maradását, ám nem kényszerítenek engem ilyen típusú „kéregetésre”.

Az előző számban már írtam arról, hogy első érzelmi felindulásomból kiléptem az Óvodavezetők Munkaközösségéből, mely szakmailag abszolút helytelen volt, ám majd egy évig nem kerestem a lehetőséget a visszatérésre. Ennek több oka volt, egyike ezeknek egy épp aktuális a március 15-i koszorúzási ünnepség is. Bizonyára minden ember számára vannak olyan ünnepek, amelyek valami miatt közelebb állnak egyéniségéhez. Ezzel én is így vagyok. Számomra a március 15-e jelenti ezt az ünnepet, ezért is döntöttem úgy, hogy a mi óvodánk is képviseli magát az ebben az időben zajló rendezvényeken. A mi gyerekeink az emlékműnél mindig helyeznek el egy olyan koszorút, amelynek a közepén egy napsugár található, utalva óvodánk nevére Nem gondoltam, hogy ez is negatív visszhangot válthat ki vezetőtársaim körében. Nem örültek az újításnak, csak azt érzékelték, hogy én már megint szerepelni akarok. Ez nagyon fájt, nehezen dolgoztam fel.

Őszinte, szókimondó természetemet sokan nem szeretik, én ezzel teljesen tisztában vagyok. Ezen az elmúlt időszakban - különösen mióta vezető vagyok - igyekszem finomítani, ám megváltozni nem tudok és nem is akarok, ugyanakkor tűzbe megyek azokért, akikkel együtt dolgozom.

Komoly gondot okozott, hogy nagyon sok esetben nem tudtam nemet mondani. Ezért mindenkinek teret adtam, aki bármilyen módon hozzám fordult. Legyen ez táskaárus, játékterjesztő vagy szakmai szolgáltatást nyújtó. Rá kellett jönnöm, hogy szelektálnom kell. Megtanultam, hogy minden helyzetben mérlegeljek, hogy kinek az érdeke, kinek jó az, ha szolgáltató az óvoda felé.

Egy éves vezetői pályafutásom után már úgy értékeltem, hogy van közöttünk olyan óvodapedagógus, aki megérdemli, hogy városi kitüntetésben részesüljön. Csakhogy nem voltam tisztában a kitüntetési mechanizmussal. Azt gondoltam, elégedő, ha én, mint óvodavezető alapos szakmai indoklással felterjesztem kolleganőmet, azt a Képviselő-testület bizonyára értékelni fogja. Nem értékelte. Mint minden ebben az országban, politikai döntés eredménye a kitüntetés is. Háromévi lobbiba tellett, hogy a kolleganő megkapja a városi Dobó Sándor díjat, ennyi időre volt szükségem ahhoz, hogy reálisan mérjem föl a Képviselő-testületi mechanizmust. (befejező rész következik)